

DOCHOWANIE (6) *sb n*

Oba o oraz a jasne, e pochylone.

sg N dochowanié (2); -é (1), (-e) (1). ◇ G dochowaniã (1). ◇ A dochowani(e) (1). ◇ I dochowaním (1). ◇ L dochowaniu (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (XVIII) i XVIII w. s.v. dochować.

1. Przechowanie; utrzymanie [czego] (5) : Y potym drogi y nakładny kościół ná dochowanie ciáľá y kości iego/ w Rzymie zbudowaľá. *SkarŻyw* 441, 357; áby lię w íprawiedliwości/ y w pożytkách pólpolitych/ y w dochowáníu cáľości Rzeczypośp: nie pochybiľo. *SkarKazSej* 699b, 695b; *SarnStat* 2.

2. Dotrzymanie [komu] (1) :

Wyrażenie: »dochowanie wiary« (1): Błogośľawieńftwo zá dochowáním wiáry Pánu Bogu. *SkarKazSej* 688b *marg.*

Cf **DOCHOWAĆ**